

Tornai József

Együgyű ének, 1944

*Üggettünk télvégi tájon
két orrosszal együtt.
Szorítottam a kantárom,
nyereg nélkül ültünk.*

*Nyulak csillantak a napon
erdőbe, bozótba.
Lövésre kész géppisztolyom
az ölembe fogva.*

*Mocsárba süllyedt tankokat
láttunk hazafelé.
A háború emberi vad,
ki szelíditené?*

Sas a Sas-hegyen

*Fiúk közt kamaszkoromban
Sas volt a nevem,
és már ötven éve élek
itt, a Sas-hegyen.*

*Különös rejtélye lehet
az azonos névnek,
még akkor is, ha igazán
nem érdemelném meg,*

*hiszen ez az indián név
csak véletlen műve,
akkor is, ha költő lettem
versekkel röpülve.*

*Sas a költő? Az, ha az lesz
írása alapján,
és ha múzsák is hevítik
szerelmei ágyán,*

*de a bárd, e hiú ember,
üti írógépét,
míg nem jön meg kísértete:
pontosság és szépség.*

*Sas vagy?, kérdezem magamtól,
énemtől is félve.
Öreg vagyok, nem vezetném
önmagam is félre.*

*Hol vagy, játék, hol kamaszkor,
meddig leszek még itt?
Új nevemmel nem tékozlom
el az igaz-régit?*

*Csak hallanám a volt nevem
hosszú évek múltán,
mikor nem is sejtettem, hogy
milyen sors borul rám!*

*Kozmosz hozott, kozmoszom visz
messze-messze holnap,
de legalább visszhangzana
zúgása szárnyaimnak!*

Örökölt partjaink

*Akik tegnap még daloltak,
ma nem is hebegnek.
Barátaim elárultak:
jobb egy kísértetnek,
mint a hús és csont között
égnek panaszt tenni,
honnán vigasz sose jött
sirámunkra semmi.*

*Az ember az állatokat
sorsként fölülmúlta,
de azért szelleme alatt
végzete lehúzza.
Háborúzó árnyak lettünk,
vadaknál nem mások,
föl-fölvillámló értelmünk
legyőzi az átok.*

*Az elmúlás őstudata
rémült beteggé tesz,
felejtve, a kozmosz-csoda
minket is fölébreszt:
onnan jövünk, oda megyünk,
törvény szerint vissza,
változunk s hullámot verünk
örökölt partjainkra.*